

A Fővárosi Ítélotábla a Béres Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Béres Norbert ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Élő Gábor Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Élő Gábor ügyvéd) által képviselt - mint az **alperes** jogutódja - alperes neve (alperes neve) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. április 27. napján kelt 35.P/P.III.24.592/2013/73. számú ítélete ellen a felperes részéről 74. sorszám alatt előterjesztett és Pf/3. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítélotábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a felperesnek járó kártérítés összegét 2.190.750 (Kettőmillió-egyszázkilencvenezer-hétszázötven) forintra felemeli azzal, hogy ebből az összegből az alperes 1.000.000 forint helyett 2.000.000 (Kettőmillió) forint után tartozik 2007. február 8. napjától késedelmi kamatot fizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az alperesnek 80.000 (Nyolcvanezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 398.600 (Háromszázkilencvennyolcezer-hatszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket, valamint a 91.440 (Kilencvenegyezer-négyszáznegyven) forint szakértői díjat az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperesnél 2007. január 23-án méhkaparást végeztek az alperes jogelődjénél, majd a méhét és annak függelékeit a február 8-án végzett műtéttel eltávolították. Az orvosi dokumentáció szerint a méhkaparás óta a felperes erősen és darabosan vérzett. A műtétet követő harmadik nap délután a felperes belázasodott, majd hőemelkedése volt, az első három napon véresen tingált vizelete volt, és többször hányt. A műtétet követő ötödik napon ismét lázas volt, baloldali vesetáji fájdalom is jelentkezett. A felperes további kivizsgálására került sor, az elvégzett hasi ultrahangvizsgálatkor enyhén tágult baloldali veseüreg rendszert találtak. Az urológiai vizsgálat a baloldali húgyvezeték lezáródását véleményezte, így a bal vese medencéjébe vezető műtétes sipolyt képeztek. 2007 márciusában az Urológiai Klinikán műtét során a baloldali húgyvezeték húgyhólyagba történő, új helyre való beszájztatását végezték el, ezt követően pedig rendszeres urológiai ellenőrzések és

visszatérő húgyhólyag gyulladások miatt kezelték. 2007 augusztusában a felperes vizeleti panaszai miatt húgyhólyag tükrözés vizsgálatot végeztek, augusztus 8-án pedig a húgyhólyag mellső falának baloldali határán észlelt fonalvéget és a rárakódott követ a fonallal együtt eltávolították.

A felperes a keresetében vagyoni és nem vagyoni kárának megtérítésére kérte az alperes kötelezését. Arra hivatkozott, hogy nem megfelelő indikáció alapján végezte el az alperes a méheltávolító műtétet, nem történt meg a felperes műtét előtti megfelelő tájékoztatása, így nem kapott tájékoztatást arról, hogy milyen lehetséges szövődmények - így az uréter lekötésének a lehetősége - merülhetnek fel, de az alternatív beavatkozásokról sem adott részére az alperes tájékoztatást. Állította, hogy az orvosi dokumentáció nem a valóságnak megfelelő módon rögzítette a tényeket. A műtét után tapasztalt tünetek alapján az alperes orvosának rögtön gondolnia kellett volna az uréter lekötésének a lehetőségére, és további vizsgálatokat kellett volna végezni, amire azonban csak később került sor; e mulasztással állnak okozati összefüggésben a felperes azóta is fennálló urológiai panaszai.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a kórház orvosai a felperest a szakma szabályai szerint, a tőlük elvárható gondossággal látták el, és megfelelő tájékoztatást adtak a részére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla - a Kúria a Pfv.III.21.570/2012/5. számú közbenső ítéletével hatályában fenntartott - 7.Pf.20.317/2012/3. számú közbenső ítéletével megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét, és megállapította az alperes kártérítő felelősségét az alperesi jogelődnél 2007. február 8. napján végzett méheltávolító műtéttel összefüggésben a felperest ért károkért.

A kereset összecszerúsége tárgyában folytatódó eljárásban a felperes 5.000.000 forint nem vagyoni kára és annak 2007. február 8-ától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest, ugyanis az alperesnél végzett műtét óta az állandóan visszatérő húgyúti fertőzése következtében a gyulladós időszakban a betegsége a legalapvetőbb tevékenységekben is akadályozza, állandó vese- és deréktáji fájdalmai vannak, krónikus baktériumürítővé vált, amelyek nyomán kiszolgáltatottá, depresszióssá vált, élete értelmét veszítette, életminősége beszűkült, személyisége, lelki és pszichés állapota hátrányosan változott. Vagyoni kártérítésként a 2007. február 8. és 2012. szeptember 30. közötti időszakra az édesanyja ápolásával és gondozásával összefüggésben felmerült 1.053.000 forint költsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest, ugyanis édesanyját 6 hétig nem tudta ellátni a kórházi kezelését követően, illetőleg jelenleg is havonta 4 alkalommal 4 órára kiegészítő munkaerőt kell igénybe venni édesanyja felügyeletére. Járadékként az alperest 2012. október 1. napjától ezen a címen havi 15.000 forint megfizetésére kérte kötelezni. Háztartási kiegészítő többletköltsége címén 2012. október 1. napjától 45.000 forint havi járadék megfizetésére kérte kötelezni az alperest, míg lejárt járadékigényét 2.473.125 forintban határozta meg. Előadta ugyanis, hogy a műtét óta a nehéz háztartási munkák elvégzésében folyamatos segítségre szorul, amelyet napi 1 órában a fia lát el. Gyógyszerek és gyógyhatású készítmények költsége címén 374.000 forint, valamint 2012. október 1. napjától havi 5.500 forint járadék, egyéb költségként - vizitdíj, diagnosztikai vizsgálatok díja - további 196.200 forint megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. A nem vagyoni kárigény elutasítását arra hivatkozással kérte, hogy a felperes panasza és az alperes által végzett műtét közötti okozati összefüggés nem bizonyított, az idült húgyhólyaggyulladás a műtét elmaradása mellett is

kialakulhatott volna. Utalt arra is, hogy a felperes pszichés állapotában nem történt változás, a felperes a műtétet megelőzően is pszichés panaszai miatt kezelés alatt állt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.190.750 forintot és ebből 1.000.000 forint után 2007. február 8. napjától, míg 190.750 forint után 2007. április 30. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 300.000 forint perköltséget. Rendelkezése szerint a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 544.560 forint kereseti, valamint 78.300 forint fellebbezési és 668.974 forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperesnél maradandó egészségkárosodás a műtéttel okozati összefüggésben nem volt megállapítható, ugyanis a közbenső ítélet meghozatalát megelőző eljárásban kirendelt igazságügyi orvosszakértő, ..., és a kereset összezszerűsége tárgyában folytatódó eljárásban kirendelt igazságügyi szakértői intézet részéről eljáró ... urológus véleménye a szakértők együttes meghallgatása után egybehangzó volt abban a vonatkozásban, hogy a műtéttel való okozati összefüggés fennállásához valamilyen szervi ok kimutatása lenne szükséges, az adott esetben azonban a felperesnél semmilyen szervi ok, anatómiai eltérés nincs, a felperes panaszaihoz vezető okfolyamatok közül minden másnak nagyobb a valószínűsége, mint az alperesnél végzett műtétnek. A fennálló betegség konkrét okát a szakértői vélemény nem tudta feltárni, amit a felperes kifogásolt. A perben eldöntendő kérdés azonban nem ez volt, hanem az, hogy a jelenlegi panaszai okozati összefüggésben állnak-e a húgyvezeték sérüléssel és a helyreállító műtétekkel, ezért az elsőfokú bíróság a szakértői véleményt ítélezése alapjául elfogadva a felperes más szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát elutasította. Kiemelte: a felperes nem vagyoni kárigényét az évek óta fennálló és az életminőségét hátrányosan befolyásoló pszichés panaszokat is okozó idült húgyhólyaggyulladásra alapította. Az elsőfokú bíróság azonban a szakértői vélemény megállapításai mérlegelésével úgy foglalt állást, hogy a felperes panasza az elvégzett műtéttel, illetőleg a műtét során keletkezett szövődémmel, az uréter lekötéssel, valamint a műtét során keletkezett szövődémmel elhárító, helyreállító műtéttel sem áll okozati összefüggésben. Önmagában az a körülmény, hogy a felperesnek korábban urológiai panasza - nem vitásan - nem volt, nem igazolja, hogy annak hátterében az uréter lekötés áll; szervi ok, anatómia eltérés hiányában minden más oknak nagyobb a valószínűsége. Kifejtette továbbá: tekintettel arra, hogy a felperes a pszichés tüneteit is a húgyhólyaggyulladásra vezette vissza, amely az előzőekben foglaltak szerint nem a műtét következménye, az általa állított pszichés panaszok sem alapozhatták meg a nem vagyoni kárigényt. Kiemelte: nem kétséges ugyanakkor, hogy a felperes egészségéhez fűződő joga, illetőleg önrendelkezési joga is sérült a szükséges tájékoztatás elmaradásának hiányában, és a szakma szabályai szerint elvégzett műtét során bekövetkezett szövődés miatt a felperesnek egy újabb beavatkozásra kellett átesnie, a húgyvezeték más helyre történő átültetése miatt ismételen kórházi kezelésre kényszerült, illetőleg ennek következménye volt, hogy később - 2007. július végén, augusztus elején - fonalvég, illetőleg hólyagkő eltávolítás vált szükségessé. Ezek olyan immateriális sérelmek, amelyek indokolják a nem vagyoni kárpótlás megállapítását, amelynek összegét az elsőfokú bíróság mérlegeléssel 1.000.000 forintban határozta meg. A vagyoni károk kapcsán a szakértői vélemény alapján úgy foglalt állást, hogy a felperes állapota miatt csak 2007. február és április, illetőleg július és augusztus között, összesen 112 napig nem volt képes édesanyja ápolására, gondozására, így ennek kompenzálására 84.000 forint ápolási díjat ítél meg a felperes részére. A háztartási kisegítő indokoltságát a szakértő ugyanerre az időszakra összesen 133 napra találta indokoltnak, így ezen a címen az elsőfokú bíróság 99.750 forint megfizetésére kötelezte az alperest, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A gyógyszerköltség vonatkozásában a szakértői vélemény 7.000 forint gyógyszerköltséget tartott indokoltnak, így ezt ítélte meg a felperes

javára; az ezt meghaladó költségek megtérítésére irányuló igényt indokolatlanként elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával a keresetének teljes egészében helyt adó döntés meghozatalát kérve. Arra az esetre, ha keresetének a másodfokú bíróság teljes egészében nem adna helyt, a Pp. 81. § (2) bekezdésére hivatkozással kérte a terhére megállapított perköltség összegének mérséklését. Állítása szerint jogszabálysértő az elsőfokú bíróság azon ténymegállapítása, miszerint a nála kialakult idült húgyhólyaggyulladás, és idült baktériumürítés nem vezethető vissza a perbeli műtéti beavatkozásra. Felrótta az alperesnek, hogy a műtétet követően, még a fertőzés kialakulása előtt nem kapott célzott és intenzív antibiotikus kezelést, amely a fertőzés kialakulását megelőzhette volna, és a fertőzés kialakulása és észlelése után sem kapott olyan célzott antibiotikus kezelést, amely a már kialakult fertőzést megszüntette volna. Tévesnek tartotta a szakértő azon megállapítását, hogy csak 2007 augusztusáig volt a műtéttel összefüggésben indokolt az orvosi ellátása, az antibiotikus kezelése, ugyanis az a mai napig indokolt. A pszichés kára kapcsán utalt arra, hogy a szakértői véleményből kitűnően a perbeli műtéttel összefüggésben a korábbiakon túlmenő további pszichés panaszai alakultak ki, pszichés megbetegedése tovább romlott, amely összefüggésben áll az alperesi károkozó magatartással. Kifogásolta, hogy indítványa ellenére az elsőfokú bíróság nem döntött szakértői testület kirendeléséről, ugyanis a perben kirendelt szakértők egymásnak ellentmondó megállapításokat tettek, illetőleg ezen ellentmondások a szakértők személyes meghallgatása során sem voltak tisztázhatóak. Fellebbezése kiegészítésében utalt arra is, hogy az elvárhatóság jogi kategória, amelynek minősítése bírói és nem szakértői feladat. Utalt arra, hogy ... szakértő véleményében is megállapította, hogy célzott antibiotikus kezelésre nem került sor. Kifogásolta, hogy mikrobiológus, illetőleg infektológus szakértő kirendelésére nem került sor, mivel a perben bizonyítást nyert, hogy antibiotikus kezelését később kezdték meg, az nem elégséges ideig tartott, és egyébként sem volt a szakmai szabályok szerinti célzott antibiotikus kezelés. Az elsőfokú ítélet megállapításával szemben kifejezetten hivatkozott arra, hogy a húgyvezeték átültetése óta nem készült tenyésztés, nem helytálló ezért az elsőfokú ítélet azon megállapítása, miszerint a tenyésztés negatív volt. Állítása szerint a becsatolt ambuláns lapokból megállapítható, hogy a fertőzés első ízben az alperesi beavatkozás után jelentkezett, ezzel bizonyítási kötelezettségének eleget tett, és az alperes csak abban az esetben menthetné ki magát a felelősség alól, ha bizonyította volna, hogy valamilyen természetes okú vagy korábban megvolt betegség okozta a fertőzést, illetőleg, hogy az az alperesi beavatkozás ellenére is kialakult volna.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Kiemelte, hogy az eljárás szakértők véleménye között a meghallgatásukat követően eltérés már nem mutatkozott. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperesnél semmilyen olyan szervi ok nem mutatható ki, amely a műtéttel függene össze. A felperes pszichés panaszai nem állnak összefüggésben az elvégzett műtétekkel. Megállapítható, hogy a felperes pszichés egészségkárosodása nem a műtétet követően alakult ki, a műtétnek nem volt állapotrosszabbító hatása. A felperesnél fennálló betegség konkrét okát a szakértők nem tudták feltárni, azonban a perben a kérdés nem is ez volt, hanem az, hogy a felperes állapota összefüggésben áll-e a helyreállító műtétekkel. Állítása szerint a szakértői testület kirendelésének nem volt jogalapja, ugyanis valamennyi orvosszakértői tudást igénylő kérdés tisztázására, illetve ellentmondás nélküli megválaszolására a perben sor került. Kiemelte, hogy a jogerős közbenső ítéletben megállapított alperesi felelősséget nem lehet kiterjeszteni az abban nem szereplő alperesi magatartásokra, így az antibiotikus kezelés megfelelésére sem. A felperes által a jogalap kapcsán felhozott új tények, körülmények a kártérítés összegszerűsége tárgyában folytatott eljárásban már nem vehetők figyelembe.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az alperest 1.190.750 forint és járulékai megfizetésére kötelező rendelkezése, amelyet a Fővárosi Ítéltábla felülbírálatára nem érintett [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése a következők szerint kisebb részben megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel mindenekelőtt utal arra, hogy kártérítési perben a közbenső ítéletben lehet eldönteni egyrészt a károsult károsodása bekövetkezésének tényét, másrészt a beállott kárnak a károkozó magatartásával való okozati összefüggését. A bíróság ehhez mérten a jogerős közbenső ítéletében [Pp. 213. § (3) bekezdés] megállapította az alperes kártérítő felelősségét az alperesi jogelődénél 2007. február 8. napján végzett méheltávolító műtéttel összefüggésben a felperest ért károkért. E döntéshez anyagi jogerő fűződik, így a felperes kárigényének jogalapja nem tehető vitássá. A jogerős közbenső ítélet szerint a kártérítő felelősséget megállapító döntés a nem vagyoni kárigények és az egyes vagyoni kárigények elbírálása során köti a bíróságot. A Fővárosi Ítéltábla kiemeli: ha a keresettel érvényesített jog fennállása és a felperest ennek alapján megillető követelés összege (mennyisége) tekintetében a vita elkülöníthető, és a bíróság a jog fennállását előzetesen közbenső ítélettel állapítja meg, a közbenső ítélettől utóbb akkor sem térhet el, ha a követelés összegének (mennyiségének) megállapítása iránt folytatott eljárás során felvett bizonyítás anyaga erre alapot adna. A jogerős közbenső ítélethez anyagi jogerő [Pp. 229. § (1) bekezdés] fűződik, s ezért azt csak rendkívüli jogorvoslattal lehet megtámadni [PK 195. szám], azonban a közbenső ítélet jogerőre emelkedése után a követelés összegére vonatkozóan folytatott eljárásban a kereset jogszerűen nem utasítható el.

A jogerős közbenső ítélet ugyanakkor a kártérítés terjedelmére nézve is iránymutatást adott, ugyanis a jogerős közbenső ítélet az alperes felelősségét a tájékoztatási kötelezettség elmulasztása miatt állapította meg, mert a hiányos tájékoztatással a felperest elzárta annak lehetőségétől, hogy a műtét visszautasítása és az alternatív kezelési mód választása mellett döntsön; erre figyelemmel az alperes felelős minden kárért, amely a felperest a méheltávolító műtéttel összefüggésben érte. Ehhez mérten a felperes a kereset összegszerűsége tárgyában folytatódó eljárásban - amint arra az alperes is helytállóan rámutatott - nem hivatkozhat eredménnyel az alperes által alkalmazott antibiotikus kezelés meg nem felelőségére, illetőleg hiányára.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes további fellebbezési érvelése kapcsán vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította-e meg, hogy a felperes idült húgyhólyaggyulladás nem áll okozati összefüggésben a perbeli méheltávolító műtéttel.

A Fővárosi Ítéltábla a szakértői álláspont teljesebb kifejtése, és egyes, az elsőfokú bíróság ítéletében elfogadott szakmai álláspont helytállóságának megállapítása érdekében ezért - a fellebbezésben foglaltakra is tekintettel - meghallgatta a perben a szakértői intézet részéről eljárt ... igazságügyi szakértőt és ... urológus szakkonzulenszt. A szakértők meghallgatása után a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nem tehető vitássá, hogy a felperes idült húgyhólyaggyulladás - amelyre a felperes mint a további vagyoni és nem vagyoni kárait megalapozó egészségkárosodására hivatkozott - sem a méheltávolító műtéttel, sem az annak szövődményeként bekövetkezett uréter lezáródásának megoldását célzó, a bal vese medencéjébe vezető műtéti sipoly képzésével, illetőleg a 2007 márciusában a baloldali húgyvezeték húgyhólyagba történő, új helyre való beszájztatásával, sem azzal nincs okozati összefüggésben, hogy 2007 augusztusában eltávolították a húgyhólyag mellső falának baloldali határán észlelt fonalvéget és a ráakódott követ, ugyanis ezzel a felperesnél a méheltávolító műtét szövődményeként sérült anatómiai helyzet helyreállt, nincs olyan morfológiai körülmény, amely a felperes állandó hólyaghurutját magyarázná. Nem hagyható figyelmen kívül az

a körülmény sem, hogy 2016. május 23-án a gyulladás forrásaként utolsósorban felelőssé tehető bent maradó urétercsont is eltávolításra került, a felperes panaszai azonban ezt követően is változatlanul fennállnak, amely ugyancsak arra enged következtetni, hogy a felperes idült húgyhólyaggyulladás nem áll okozati összefüggésben sem a méheltávolító, sem a helyreállító műtétekkel.

A szakértők fellebbezési tárgyaláson is kifejtett, az előzőekben részletezett szakmai álláspontja minden lényeges kérdésre kiterjedt, az nem volt homályos, hiányos, nem állt ellentétben sem önmagával, sem a per korábbi szakaszában véleményt adó ... igazságügyi szakértő véleményével, ugyanis abban egybehangzóak voltak a vélemények - amint arra az elsőfokú bíróság is rámutatott -, hogy amennyiben semmilyen szervi ok, anatómiai eltérés nincs, abban az esetben a felperes panaszaihoz vezető okfolyamatok közül minden másnak nagyobb a valószínűsége, mint az alperesnél végzett nőgyógyászati, illetőleg urológiai műtéteknek. Miután a kereset összecszerúsége tárgyában folytatódó eljárásban beszerzett szakértői vélemény nem állt ellentétben a bizonyított tényekkel és aggályosnak sem volt tekinthető [Pp. 182. § (3) bekezdés], a vitás szakkérdéseket tisztázta, szakértői testület kirendelésére nem volt szükség, az erre irányuló felperesi indítványt az elsőfokú bíróság - szükségtelenként - indokoltan mellőzte a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján.

A felperes idült hólyaghurutja az előzőekben kifejtettekre tekintettel ezért - amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan mutatott rá - nem vehető figyelembe olyan, az életminőségét hátrányosan befolyásoló, pszichés panaszokat is okozó maradandó egészségkárosodásként, amelyre az alperes kártérítő felelőssége kiterjedne, az azzal kapcsolatos további - ápolás, háztartási kisegítés és gyógyszer-többletköltség címén érvényesített -, az elsőfokú bíróság által meg nem ítélt vagyoni, továbbá nem vagyoni kárát a felperes nem háríthatja át az alperesre.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes nem vagyoni kártérítési igényének összecszerúsége kapcsán a következőknek tulajdonított jelentőséget.

A káresemény bekövetkeztekor hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 339. § (1) bekezdése értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A rég. Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

Kétségtelen, hogy a személyiséget ért kár valójában megfizethetetlen, a nem vagyoni kártérítés elvi alapjait rögzítő 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltaknak megfelelően a polgári jogi védelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest valójában inadekvát, a kártérítési összeg meghatározásánál a bíróságok józanságának, mértéktartásának és elhivatottságának van szerepe.

A rég. Ptk. 355. § (1) bekezdése szerinti nem vagyoni kártérítés intézménye arra szolgál, hogy a károsultaknál a személyiségi jogi - amely nem pusztán egészségromlás lehet - sérelem következtében bekövetkezett hátrányt, életminőségükben beállt negatív irányú változást másnemű előny, pénz nyújtásával kísérelje meg kompenzálni. A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása sosem egzakt módon, hanem mindig bírói mérlegeléssel, az eset összes körülményeinek figyelembevételével történhet, ezen belül figyelemmel kell lenni a károsultat ért nem vagyoni sérelem jellegére, súlyosságára, arra, hogy a károkozó magatartás folytán hogyan változtak a károsult életkörülményei. Összehasonlító adatként kell vizsgálni a károkori ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat által hasonló esetekben alkalmazott kártérítési összegek

nagyságrendjét is.

A nem vagyoni kár megtérítésére ugyanazok a szabályok vonatkoznak, amelyeket a vagyoni károk esetén is alkalmazni kell, vagyis a kárt - a régi Ptk. 339. § (1) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint - a károsultnak megfelelően bizonyítani kell.

Az alperes a fellebbezési szakban már maga sem vitatta, hogy a felperesnek az alperes mulasztása miatt kellett átesnie mind a 2007. márciusi uréter neoimplantáción, illetőleg az alperes jogellenes és felróható magatartása miatt kellett elszenvednie a fonalvég, illetve hólyagkő eltávolító műtétet is, és ki nem zárhatóan az urétercsomk műtėti eltávolítására sem került volna sor az alperes mulasztása hiányában. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság ezen hátrányokat nem kellő súllyal értékelte, a káresemény idején - 2007-ben - érvényesülő ár- és értékviszonyokat, valamint a más hasonló jellegű ügyekben folytatott bírói gyakorlatot alapul véve a felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegét - amint arra a felperes helytállóan hivatkozott fellebbezésében - némileg alacsony összegben állapította meg. A Fővárosi Ítéltábla ezért a káresemény idején fennállt ár- és értékviszonyoknak megfelelően, a felperes által elszenvedett nem vagyoni hátrányhoz képest 2.000.000 forintot tartott alkalmasnak a felperes nem vagyoni kárának kompenzálására. Ezen túlmenően azonban a felperes fellebbezése olyan körülményt, amely a mérlegelés szempontjait oly módon módosította volna, hogy annak következményeként a kártérítés összegének további emelésére adott volna alapot, nem jelölt meg.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg az ezt meghaladó rendelkezések tekintetében azt helybenhagyta.

A felperes a nagyobb részben sikertelen fellebbezése következményeként köteles a másodfokú eljárásban is irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperes részére jogi képviselete ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére, míg az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket, valamint az állam által előlegezett szakértői díjat a felperes személyes költségmentességére, és az alperes személyes illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. december 16.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s.k.

bíró